Down Wind on Steroids

- At finde padleglæden igen – fem dage i North Wales

Jeg tog afsted for at se, om jeg kunne finde padleglæden igen. Den har været væk siden foråret, hvor jeg dumpede min Instruktør 3-eksamen. To dage, der på en eller anden måde knækkede min lyst til at træne og øve. Siden har jeg set mig selv som en teknisk svag roer med begrænset læringspotentiale.

Men allerede i mødet med vores instruktør, Mirco, åbnede der sig en sprække til et nyt selvbillede. Vi talte om at opbygge confidence, om glæde, læring og passende udfordringer. Også min lille gruppe – Anker, Anne og Charlotte – føltes tryg og varm. Fokus var på alt det, der lykkedes, ikke på fejlene. Et læringsmiljø, der ramte mig helt rigtigt – og en vigtig påmindelse om, hvordan jeg selv vil bygge mit instruktionsrum.

Dag 1 – kastet for bølgerne

Vi mødtes på Paddler's Bar, gennemgik forventninger, tidevandstabeller og vejr, og kørte derefter til Porth Y Pwll. Her ventede dønninger og solid vind. Mirco lagde hårdt ud: tættere og tættere på en klippe med brydende bølger, derefter rockhopping – og så en bølge, der byggede sig op over to meter.

Heldigvis var adgangen ind og ud tryg, så man kom hurtigt tilbage i båden efter en tur i baljen. Både Mirco og jeg måtte svømme, og Mirco fik endda knækket sin pagaj. Live action fra første minut.

Efter frokost i en lille cove fik vi delfiner som selskab, surf, mere rockhopping og masser af grin. Aftensmad tog vi på en legendarisk Sea Shanty Café i Treaddur Bay med både joller i loftet og Sticky Toffee Pudding til dessert. Helt perfekt start.

Dag 2 – store dønninger, stort mod

Vi startede fra Traeth Borth Wen. Klassisk lang slæbning af kajakker i ebben, og så direkte ud i dønninger på over to meter. Det tog mig lige et øjeblik at trække vejret ned i maven. Senere indrømmede Mirco, at det nok var større end forventet – men som han sagde: "Du skal bare trække vejret og lade kroppen følge vandet."

Efter de første minutters lettere panikken, gav jeg slip og lod mig lege med – og det virkede. Ved Traeth Llydan fandt vi lange, indbydende surfbølger ved Silver Bay med både stort og lille break, så alle kunne lege, udfordres og lære. Jeg fik nogle gode bølger, et par vandgange og en hjemtur, der føltes som ren leg – hjulpet af medstrømmen.

Om eftermiddagen øvede vi redninger i tidalflow. Masser af fart, bugsering og gode refleksioner. Aftensmad på en lokal indisk restaurant – lige ved vores fuldstændig fantastiske Airbnb i Holyhead: en nedlagt kirke ombygget til lejligheder.

Dag 3 – stormen Claudia og "wavetrain on steroids"

Stormen Claudia meldte sin ankomst med op til 23 m/s i stødene. Planen blev Menai Straits. Jeg troede naivt, at vi bare skulle hygge i strømmene, noget jeg kendte til og synes jeg mestrer. Det skulle vi ikke.

Formiddagen var rolig, mest snak om teknik i vind, mens Charlotte var på jagt efter en tørdragt, efter lynlåsen på hendes egen sprang. Heldigvis lånte det lokale redningskorps hende en ny.
Om eftermiddagen byggede strømmen sig op mod vinden nord for broen, og foran restauranten Dylan's dannede der sig en "downwind on steroids": bløde, massive bølger på op til tre meter. Anker fangede og filmede en legendarisk 100-meter skumspyttende bølg. Det var voldsomt, sjovt, lidt skræmmende – og lige på grænsen af, hvad mit thrill-seeker-gen kunne rumme. Men også helt uforglemmeligt.

Vi sluttede på Dylan's med varm kakao, kaffe og et solidt måltid.

Dag 4 – lethed og leg

Efter tre hæsblæsende dage kom lisen. Fra Porth Dafarch fulgte vi klipperne, legede, hoppede og nød en solrig frokost ved et vandfald.

Om eftermiddagen bød Penrhyn Mawr alligevel på lidt action. I yderste hul fik jeg en massiv "ned-i-dybet"-tur, da vandet pludselig forsvandt under mig. Næsen røg en meter ned, bagenden blev kastet rundt – og så lå jeg mirakuløst perfekt i læ bag klippen og kunne trække vejret igen. Anne var også på eventyr, fem hundrede meter nede af tidalstrømmen, men det var kun os andre, der syens hun var langt væk – da Mirco og Anker hentede hende. Mens de blev i den yderste, fandt jeg glæde i midterste hul. Også her kunne vi nemt niveaudele os. Selv "Chicken Shute" skulle man bruge lidt kræfter på at komme hjem igennem.

På vej hjem røg jeg i vandet ved en klippe, hvor vandet pludselig forsvandt - reddet roligt og effektivt af Anne og Anker. Det er tit, når man slapper mest af, at det sjove sker. Selvom Mirco var lidt overrasket over, at det skete lige der. Vi fik burger på Paddler's Bar. I selskab med en masse andre, trætte kajakroere.

Dag 5 – rockgardening, sæler og en bedre forståelse af strømmen

Sidste dag var måske den allerbedste. Fra Soldier's Point padlede vi forbi North Stack, der var godt i gang, videre til South Stack og sluttede i Penrhyn Mawr. Rockgardening langs høje klippevægge. i huler, hvor du roede baglæns ind i mørket, mens du holdt øje med hvilke størrelse dønninger, der fulgte dig og endte inderst alene med lyden af din vejretænkning og bølgens brag mod hulens bund. Magisk og stort. Sælerne fulgte os overalt, og i det små bugter lå deres unger og nød de små solstrejf.

Vi brugte lidt mere tid på at øve incidents og fik endda både en svømmende kajak og en mistet luge, da vi holdt frokost ved klipperne – hvor en større dønning nappede Mircos kajak ned fra stenene. Alt sammen lige tilpas kaotisk.

Vi havde ønsket mere fokus på rockgardening efter meget surf de foregående dage, og Mirco leverede. Turen gennem North Stack gav mig en langt bedre forståelse af, hvor og hvordan man står af og på bølger og strøm, og hvor eddylinen egentlig er.

Et højdepunkt: en episk "swell-levator", hvor dønningen løfter dig flere meter op og ned ad en vinklet klippe. Vildt, mærkeligt og helt fantastisk. De sidste fem hundrede meter ind blev til en bugsering gennem surfen med drivanker i form af paddelfloat og solidt teamwork.

Vi sluttede med Sunday Roast på Catch 22. og ja endnu en Sticky Toffee Pudding og lokabrygget IPA.

Fem dages roning føltes som fem års læring.

Og ja, min padleglæde står stærkere end nogensinde. Jeg fik den ikke bare tilbage – jeg fik mere lyst, mere mod og mere eventyr i kroppen end før.

Hvad jeg lærte jeg ellers?

- Teknikken er der – det er i hovedet, det hele foregår.
- Teknik skal virke, ikke være til pynt.
- Vil du være ok med at svømme i det? Så kan du godt ro i det.
- Dig selv først, så gruppen og omgivelserne – og *så* den, der ligger i vandet.
- Lavtryk giver højere tidevand.
- Akselerér, når din spids er opad i bølgen foran – og lad være med at kigge bagud.
- Øv dit rul igen og igen og igen

Fakta
Fem Dages kursus med Mirco Goldhausen https://www.seakayakinganglesey.co.uk/
Fly t/r til Manchester, lejebil og Airbnb i Holeyhead (man kan også bo på https://www.paddlersreturn.co.uk/
Alle niveauer er velkomne, og man kan vælge mellem tre dage eller fem dage eller mere.